

Dopisi.

Iz Maribora. (Družba duhovnikov lavantinske škofije) je dne 16. julija t. l. ob 11. uri predpoldne imela v knezo-škofijski pisarni svojo drugo letosnjo odborovo sejo. Prečastiti gospod kanonik Lovro Herg, podpredsednik družbe, prijazno navzoče odbornike pozdravi in z rahločutečimi besedami opisuje veliko izgubo, katera je družbo po smrti njenega prvega in dolgoletnega predsednika, mil. prelata Franca Kosarja, zadela. »Nemila smrt, tako nekako govoril je do solz ganjeni gospod podpredsednik, nam je vzela, ali bolje rekoč, božja previdnost je k sebi poklicala našega preljubega predsednika, da prejme zaslužen plačilo za svojo zvestobo v svojem poklicu. Preč. gospoda prelata Franca Kosarja ni več med nami osebno, pa njihov preblagi spomin ne bo izginil iz naših src, naša hvaležnost za njihovo požrtvovalno delovanje pri našem društvu jim je zagotovljena. Preblagi pokojnik bili so l. 1863. s pokojnim knezoškofom Jakobom Maksimilijanom ustanovitelj društva za doslužene duhovnike, iz katerega društva osnovali so potem leta 1873. tako uspešno delujoče podporno društvo za občne potrebe duhovnikov lavantinske škofije. Bili so vedno njegov požrtvovalni predsednik, modri vodnik in skrbni oče. Nam vsem je znano, kako vestno so vodili zapisnike, kako obširna in temeljita so bila njihova poročila, kako natančni vsakoletni sklepni računi. Ob času njihovega blagega vodstva počival je očividno blagoslov božji nad našim društvom, njegovo premoženje množilo se je vedno tako, da je v teku 20 let doseglo glavnico 50.996 fl. Obžalujemo to britko izgubo, ohraniti pa hočemo vedno hvaležni spomin utemeljitelju našega društva in mnogoletnemu modremu vodniku, preč. g. prelatu Francu Kosarju, stolnemu dekanu!« Zatem vršila se je po društvenih pravilih volitev novega družbenega predsednika. Izvoljen bil je z vsklikom predsednikom dosedanji podpredsednik, preč. gospod kanonik Lovro Herg. Za podpredsednika izvolil se je enoglasno dosedanji društveni denarničar, preč. gospod kanonik dr. Ivan Križanič, v odbor pa se je poklical veleč. g. dr. Janez Mlakar, kn. šk. duh. svetovalec, profesor bogoslovja in vodja kn. šk. deškega semenišča.

Iz Gornjeradgonskega okraja. (Novosti.) Prebivalci tega okraja opazovali smo že dalj časa nekatere nerednosti pri naši sodnji. Jedna taka nerednost se je sedaj odpravila od visoke deželne nadsodnije Graške, druge pa še pridejo na vrsto. Kakor znano, se pri vsaki sodnji potrebujejo cenilni možje, kateri imajo nalogo, da pri inventurah, eksekutivnih cenitvah i. t. d. pod posredovanjem sodnijskega komisarja zapisujejo in cenijo zemljišča, poslopja, to in ono blago i. t. d. Take cenitve se vršijo v vsakem kraju, v najoddaljenšem in v najbližjem, kakor pač slučaj nanese. Pravico, take cenilne može imenovati, ima dotični okrajni sodnik. Navada je, da sodnik v vsaki občini izbere in imenuje dva zvedena in razumna gospodarja za cenilca v okrožju občine. Naš okrajni sodnik pa je v našem okraju vpeljal drugo uredbo. On je enkrat za vselej za vsako cenitev, za vsako inventuro i. t. d. bodi si v najbližnjih Policah ali v Ščavnici, ali tam na koncu meje v Sovjaku imenoval svojega prijatelja Winkler-ja za cenilca. Ta Winkler, desna roka Vračko-va, pa stanuje v mestu Radgoni, torej v tujem okraju. Koliko si je ta že moral zaslužiti, ker je dolgo vrsto let v vsakem tednu najmanj enkrat vpregel svoja konja in se vozil po našem okraju! Koliko stroškov pa se je s tem tudi napravilo dotičnim strankam, h katerim je hodil »šacat,« si vsakdo lahko misli. On je računil prvič svojo pristojbino za cenitev, potem pa še vožnjo in ker je včasih,

ako se je daleč kam peljal, celi dan izostal, je računil tudi hrano. Z njim se je vedno vozil dotični sodnijski odposlanec, seveda zastoj; to je, plačati mu za to ni bilo nič treba, a zaračunal si je tudi on vožnjo. Torej se je ena in ista vožnja dvakrat računila. Ali je bilo to treba? Nikakor ne. Kajti če bi bil namesto Winklerja drug cenilec, ki v dotičnem kraju stanuje, bi ne bilo mu treba ne dolge vožnje in ne zamude. Stroškov bi bilo veliko manj. Ravno take dobrote užival je Vračko. Tega tudi je sodnik porabljal za cenilca v drugih občinah, le da ga ni kakor Winklerja pri sleherni komisiji porabljal, nego le pri večjih komisijah, to je pri taci, ki so več nesle. Pri taci pa Vračko ni menda bil namestnik Winklerja, nego namestnik drugega cenilca, ki je bil za druge slučaje v dotični občini za cenilca imenovan. Prav čedno, kaj ne? A krivično, jako krivično je bilo to. Zaradi tega so nekateri kmetje vložili pri višji sodnji v Gradcu pritožbo ter so v njej razložili, kako čudno se jim zdi, da prebivalec tujega okraja hodi v naš okraj v najdaljše kraje na komisijone, kateri so seveda veliko dražji, kakor če bi domači ljudje in soobčani ta posel opravljali. Višja sodnja v Gradcu poslala je to pritožbo sodniku, da svoje postopanje opravičuje. Sodnik ni mogel tajiti, nego hotel si je s tem pomagati, da je slavil Winklerja in Vračko kot dobra gospodarja in izvrstna poznavalca naših razmer. A višja sodnja Graška ni poslušala na ta prazni in neresnični izgovor, ampak je poslala sodniku dolg — nos in ukrenila, da se Winkler ne sme več niti v Policah rabiti kot cenilni mož, Vračko pa le v svoji občini, tam v bližini »lesenega rafunka.« Nadalje se je sodniku tudi zaukazalo, da mora odslej kakor je povsod navada, v vsaki občini imenovati dva cenilna moža in da se v eni občini ne sme rabiti cenilec iz druge občine. To je prav. Prvič so razmere tega ali onega kmeta in sploh gospodarske razmere kakega kraja gotovo najbolj znane soobčanom in sosedom; drugič pa so pri tem stroški veliko manjši. Dotičnim cenilcem ni treba daleč hoditi ali se celo voziti, ker občine niso tako obširne. Radovedni smo zdaj, kake može si bode gosp. sodnik izbral. Mi bi rekli, da bi najbolj kazalo župane, oziroma občinske odbornike za ta posel imenovati. Kajti župani imajo za svoje občine mnogo dela, katero se jim ne plača. Zakaj bi se jim za to na drugi strani ne privoščil kakšen zaslužek? Nadalje se sme tak posel le zaupati uradnim in varčnim gospodarjem, ne pa pijancem in zmerjavcem, kakršni so nekateri Vračkovi pristaši. No, bomo videli.

— Te dni je bil gospod prezident okrožnega sodišča Celjskega tukaj in je ves urad in vse akte pregledal. Ovadilo se je namreč njemu, da bi on utegnil najti tukaj marsikaj, kar bi ga zanimalo in kar bi moral grajati; posebno pa bi bil kancelist Potočnik graje vreden, ker ta se je začel proti strankam že tako obnašati, kakor da bi imel gnojne vile v roki in ne peresa. Mi pričakujemo od znane pravičnosti in nepristranosti gospoda prezidenta, da bode vsem nerednostim in nedostatom napravil konec.

Od Sv. Frančiška pri Gornjem gradu. (Slovo.) Praznik sv. apostolov Petra in Pavla se pri nas vsako leto prav slovesno obhaja in vedno je bilo veselo na na ta dan. Pa letos je bilo drugače. S potrtim srcem smo sli v cerkev in z objokanimi očmi smo se vrnili domov, ker so se od nas poslovili častiti in preblagi ter za vse dobro vneti gospod župnik Janez Krener. Oh, kako pazljivo smo jih poslušali, ker so nam slednjikrat besedo božjo oznanjevali! Za slovo so nam priporočali tri zlate ključe, s katerimi si moremo nebeška vrata odpreti. Prvi ključ, so rekli, je živa vera; torej držite se zvesto svete vere, zakaj brez vere je nemo-

goče Bogu dopasti; živite tako, kakor vas sveta vera uči. Drugi ključ, so dalje rekli, je molitev; torej molite vedno radi in pobožno in skrbite za dobra dela, ker vera brez dobrih del je mrtva. Ko bi pa bili tako nesrečni, da bi v greh zabredli, poslužujte se tretjega ključa, namreč zakramenta sv. pokore. To so bili zadnji nauki, katere smo slišali iz njih ust, in ko so h koncu naznanili, da nas bodo zapustili in so nas sv. Frančišku izročili, nastal je po celi cerkvi tak jok, da se ni nobena beseda več slišala. Kako pa tudi ne! Saj smo jih presrečno ljubili, ker so bili skrbni in dober pastir svojih ovčic. Koliko skrbij so imeli za lepoto hiše božje, tega se vsak lahko prepriča, ako pride v prekrasno cerkev, ki je ena najlepših v Savinjski dolini. Veliko skrb so imeli, da so se kupili novi zvonovi, veličastne orglje, trije lestenci in da se je postavilo gospodarsko poslopje. Želeli so vse storiti v blagor našim dušam; zato so nam tudi pred petimi leti priredili sveti misijon. Ni se čuditi, da so njih moči tako hitro opešale, zato ne, ker so bili rahlega zdravja in so delovali na obširni župniji in pri mnogo obiskovani romarski cerkvi 24 let večidel sami. Za vse to, kar so nam storili, smo jim srčno hvaležni in iz celega srca jim želimo, da bi jih ljubi Bog ohranil pri najboljšem zdravju še prav mnogo let ter jim enkrat podelil krono večne slave.

Neki faran v imenu vseh.

Iz Slov. goric. (Odpadnika.) »Erjav kakti Judež bodi«, pravi pesmica o Slovencih, ki zatajijo svojo slovensko mater! Pri Mariji Snežni blizu Cmureka imajo nadučitelja, ki na vse kriplje ponemčuje ondotne Slovence. Učencem prepoveduje kupovati slovenske pisanke, risanke in plošče. Ta nadučitelj ne pomisli, da je pri Mariji Snežni ondotna šola postavljena z denarjem vrlih Slovencev, ker so rajni župnik č. g. Golinar tako častno odbili napad »šulvereina«. Na tej šoli se blesti lep slovenski napis: »Šola«, torej bi bilo želeto, da bi se g. nadučitelj obnašal tako, kakor se Slovencu spodobi. A glejte, g. nadučitelj je ud zloglasnega »šulvereina«. Ali morebiti dobiva od tega društva »judeževe« groše? Mogoče, ker v tej šoli molijo nemški, ker učenci morajo pozdravljati v nemščini in ker ta vzgojevalec silno vtepa deci nemščino v glavo. Rodoljubi slovenski so osnovali tamkaj p. potrebo posojilnico. Ta zavod je za ondotno pokrajino potreben, kakor ribi voda, da se prepreči upliv Cmureških pijavic, ter se Slovenci postavijo na lastne noge. Ta na Dravskem polju, ne v teutonskih šumah, rojstni nadučitelj pa je odločen nasprotnik posojilnice. Jecnak v misljenju je njegov pomagač, učitelj, ki vendar hoče, da bi ga Slovenci podpirali. Naj to zadostuje za to pot!

Neduhovnik —k—

Od Sv. Anje v Slov. gor. Dne 1. julija je primahal k nam iz Gradca nov učitelj ter hotel nastopiti novo službo, ali sirota ni znal trohice slovenski. Takoj so ga Anovčani obrnili nazaj, od koder je prišel. »Mars curik!« Menda je rad šel, ker je sprevidel, da bi tukaj nič ne opravil. Tako vidimo Slovenci, kako ljubezen imajo v Gradcu za nas; saj bi morali vendar znati, da je šola pri Sv. Ani slovenska, in to radi tega, ker Rožengruntarji pošiljajo svoje otroke v Lugatec; ostale občine pa so čisto slovenske. Kaj bi torej tukaj opravil trd — Nemec? Za Boga svetega, dajte nam Slovencem, kar po postavi gre, saj nismo proti temu, da se nemščina ne bi smela učiti; toda pametno se to naj zgodi!

—k—

Od Slov. Bistrice. (Različne opombe.) Ljudje sploh mislijo, da je to mestece slovensko, saj je popolnoma na slovenskih tleh, in ga še krasi pristno slovensko ime, vendar pa mislijo nekateri drugače, namreč tisti, ki so prišli iz tevoburskih goščav. To pričajo napisi, ki so »klasično« nemško napisani in poleg nje

slovenščina spakedrana. Tako je zunaj tega mesteca na plošči ob veliki cesti: Ortschaft. Ortsgemeinde Underlosnitz. Bezirkshaupt: Marburg. Komisija okraj: So-seska okolica: Kraj-Spodnalosnica«. Blizo mesta pa je taka plošča popolnoma nemška, kakor n. pr. pri Mariboru. Ko sem to zagledal sem postal poparjen, in še bolj, ko sem hodil po mestecu. Šel sem na pošto in nesel denar s slovensko pošto nakaznico. Gospodična pa mi je dala popolnoma nemški »Aufgabe-Schein«. Ta listek sem pogledal debelo, kakor nekdanji Andrejček ječmenovo kašo, in sem mislil: Le bodi ponižen, tukaj je vse nemško. Gospodični pokažem slovensko nakaznico in rečem, da na to ne sprejemem nemške tiskovine. Na to so se ji zasvetile oči in reče: »Bis jetzt hacs noch Niemand so bas verlangt«. (Do zdaj še nihče ni tega zahteval.) Boš že našla, sem si mislil in pretepsti se ti ne dam. Čakal sem potrpežljivo, in dobil sem: »Aufgabe-Schein — Pošno prejemni list«, torej nemško-slovenski, kakor sem tirjal. Ako ne bi dobil, tedaj bi se nemudoma pritožil pri poštnem ravnateljstvu v Gradcu, ali pa celo pri trgovinskem ministerstvu. Visoko vlado pa tukaj prosim, naj nam dá povsod take uradnike, ki bodo prijazni tudi z nami Slovenci in nam dali brez tirjanja, kar nam gre; kajti mi Slovenci smo prerahločutni, da bi se morali vedno vojskovati za svoje pravice. Tej poštarici pa bi omenil, naj ne govori v uradu neresnično, da še do zdaj nikdo ni zahteval slovenskih tiskovin, ker mislim, da so jih gotovo narodnjaki tirjali. — Bil sem v stacunu, kjer se prodaje papir, da bi si kupil nekaj papirja; toda ko bi kdo stenografoval, kako sva govorila z gospo prodajalko, bi se gotovo smejala, ko bi to brali. Jaz sem govoril po slovensko; gospa pa nemško. To ti je ričet. V tisto hišo ne grem za živi svet nikoli več. Svoji k svojim, drugam ne! Mene ne bodo po stacunah učili nemščine, kajti jaz ostanem trd Slovenec.

Od Sv. Marka niže Ptujja. (Dvojna slavnost.) Stare, popolnoma pérave cerkvene orgle smo sežgali nad predvečer sv. Cirila in Metoda za kres. Na god teh svetnikov je začel nove krasne orgle v naši cerkvi staviti g. J. Brandl iz Maribora. V nedeljo dne 15. julija so jih slovesno blagoslovili preč. gosp. ptujski prošt. Pridigal je č. g. profesor dr. Ant. Medved. Navdušeno je govoril o cerkvenem petju, ki od Boga pride in k Bogu vodi. Veliko sv. mašo so služili č. gvardijan o. Klement. Mojstersko je igral č. g. L. Hudovernik, stolni kapelnik in vikar iz Maribora. Peli so lepo nekateri gg. učitelji in gospdč. učiteljice. To je bila dopoldne cerkvena slavnost, popoldne ob 3. pa je bila v šoli narodna svečanost. Naše bralno društvo je imelo občni zbor. Č. g. župnik Slekovec so kot predsednik poročali o tem jedno leto starem detetu. Društvo ima sedaj nad 80 udov, 188 knjig, 6 časopisov naročenih in gotovine nad 40 gld. Zanaprej si bode naročilo »Slov. Gospodar« in »Domoljub« v 6 iztisih. Ko so bili nekateri govorniki zbrane ude in ljudstvo navduševali za to prekorsno društvo, tudi priporočali narodno petje ter se je nekaj mičnih pesmic zapelo, bil je sedanji odbor z vsklikom zopet voljen. Gosp. predsednik konča zborovanje s krepkim »živio« svetlemu cesarju. Prosta, zelo zanimiva zabava je bila pri g. M. Čehu, kjer so bili skoro vsi odlični ptujski Slovenci zbrani. Za obe slavnosti moramo v prvi vrsti zahvaliti našega č. gosp. župnika. Bog jim ves trud plati, Bog jih živi!

Iz Črešnjevca. (Razne novice.) Naša fara je lansko leto zgubila g. nadučitelja Gabra; pa tudi blagi č. g. Melhior Goličnik, ki so čez 17 let neutrudljivo pri nas službovali, zapustili so nas meseca novembra m. l. Za njih trud in skrb, ki so jo z nami in našo deco v šoli imeli, hodilo se jim je nekaj odličnih fara-

nov zahvalit. Slaba se nam je skozi celo zimo zaradi službe božje godila, kajti mladina rada sili v trge in mesta, kjer slabe družine ne manjka; ali potrpeti smo morali, kdor potrpi, si rožice sadi. Ko pa je v igred nastopila, pokazale so se nam res rožice. Dobili smo o veliki noči g. učitelja J. Polanca, ki je izvrsten orglar in učenik šolske mladine; Bog nam ga ohrani! — Le eno poglavitno srečo pogrešali smo še čimdalj, tembolj, ko smo morali k službi božji v sosedne fare hoditi. Z gorečimi željami smo čakali na ovi trenotek, ko nam bodo naš višji pastir, mili knezoškof, g. kaplana poslali. In res, hvala Bogu, zgodilo se je to 1. rožnika. Z nepopisljivim veseljem smo jih sprejeli. Bog nam jih mnogo let ohrani zdravega in krepkega na duši in telesu! — Naša fara se deli v tri občine, koje večinoma slovenski uradujejo. Črešnjevka občina je bila dolgo udana liberalizmu, vendar po hudi borbi smo ga pred dvema letoma pod »pustov prag« pokopali. Naj nikoli več cim ne poganja! Tudi šolski svet je dolgo nemčurske hlače nosil in trobil v palirski rog tako, da ga včasih nič nismo razumeli, ali vendar mu je za vselej odklenkalo. Izvolili smo si nedavno celo narodne slovenske može v krajni šolski svet. — Pretreška občina je imela ob volitvi dve stranki, kar je tudi »Slov. Gosp.« prošince bil nekaj omenil. Pri neki seji sta se nedavno stranki celo zedinili, ter si roko podali, v znamenje bratovske ljubezni in pa da »Slovenci smo, pa vsi iz srca«. Tako je prav! — Kakor okoliščine kažejo, da bi se v naši fari lahko bralno društvo osnovalo. Kaj pa čakate gg. predstojniki in narodni možje? Ali nič ne čitate »Slov. Gosp.«, kjer se tolikokrat bere, kako drugod v tem oziru napredujejo? Ali mora naša fara poslednja biti? Na noge torej, Slovenci! Saj zdaj imamo za to reč vnetega č. g. kaplana, samo prositi jih bo treba. Ali nimate mar sposobnih prostorij za to podjetje? Osnujmo torej kmalu prepotrebno bralno društvo na pravi katoliški podlagi!

Iz Stavešinc pri Radgoni. (Kresovi; nesrečna smrt.) Kakor že nekaj let sem, tako so tudi letos naši za narodno stvar navdušeni fantje priredili lepe kresove na predvečer slovenskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda ter so krepko streljali. Največ zaslug pri tem hvalevrednem početju imata tukajšna fanta, Jaka in Jože Kavčič. Njima, kakor tudi vsem, kateri so k temu kaj pomogli, bodi izrečena srčna zahvala! Ta navdušnost za kresove je dokaz, da smo se tukaj že precej vzdramili iz narodnega spanja, da nas nobena nemškutarska sila ne bode mogla več v narodno spanje zazibati. Bog daj, da bode pri sv. Petru bralno društvo kmalu v življenje stopilo! — Žalostno smrt je tukaj pri nas storil Fr. Fekonja, mlad in močan, še komaj 36 let star posestnik. Popoldne 21. junija se je peljal na travnik po seno. Konji, kateri so ta dan že enkrat ušli, so bili seveda bolj plašni, ko drugekrati, zato so šli zmiraj kar skokoma, na nekem ovinku so še pa bolj naglo potegnili, in omenjeni mož, kateri je sedel na senenih lestvah, in menda ni dosti pazil, je tako nesrečno padel raz voz, ter se tako pobil, da je v par minutah izdihnil svojo dušo. Bog mu bodi usmiljen! J. D.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Letos ne bode splošnega avstrijskega katoliškega shoda, pač pa bode koncem oktobra deželni katoliški shod za Dolenjo Avstrijo. — Minister notranjih stvari je naročil deželnim oblastvom, da gledajo na

strogo izvrševanje predpisov o odvrčanju kolere, ki se je pred meseci zopet na Galiskem prikazala.

Cesko. Trgovinski minister, grof Wurmbrand potuje po tej deželi. Z njegovimi besedami, katere pri mnogih priložnostih izpregovori, niso nemški liberalci nič kaj zadovoljni. — V Přibramskem okraju je z veliko večino pri volitvah za državni zbor zmagal Mladočeh V. König. — Mladočeški poslanci so se zadnjo soboto sešli v Pragi, da bi se pred svetom pobahali s slogom.

Štajarsko. Deželni in državni poslanec za mestni volilni okraj Ljubno—Bruck, dr. Heilsberg, je na Dunaju umrl. Bil je eden glavnih vodij zedinjene levice. V Gradcu in na Dunaju se je večkrat pokazal hudega nasprotnika Slovencev. — Deželni odbor je izdal pismo na vse okrajne zastope, kako se naj postavnim potom zboljša živinoreja.

Koroško. Na Celovski gimnaziji je v zadnjem šolskem letu bilo 342 Nemcev in samo 68 Slovencev. Naj bo Slovencev prihodnjič trikrat več! — Kandidat katoliške stranke za prihodnje državnozbornske volitve na Gorenjem Koroškem se imenuje posestnik Peitler v Rennwegu.

Kranjsko. V Ljubljani se bode osnovalo katoliško delavsko društvo. Bog daj, da kmalu! — Gorenji in Dolenji Logatec dobita vodovod; bržčas bode k temu država kaj pomogla. — Dne 5. avgusta se bode začela električna razsvetljava v Škofji Loki.

Primorsko. Goriški deželni šolski svet je zapovedal mestnemu zastopu v Gorici, naj sezida Slovincem ljudsko šolo v Gorici. Ali ta je kar napravil utok ali rekurs na ministerstvo. Upamo, da bode to bolj pravilno proti 7000 Slovencev, nego zagrizeni lahoni! — Na Goriškem se katoliški Lahi vedno bolj prebujajo; to se je videlo na shodu »katoliškega društva« v Flumičelu.

Hrvaško. Dne 12. t. m. je sabor začel zborovati. Predsednik zbornice se je spominjal pok. Carnota, predsednika francoske republike. — Govori se, da bi nekateri banovi pristaši radi poskusili na Hrvaškem s civilnim zakonom. Ne bode šlo!

Ogersko. Vodje Slovakov, Srbov in Rumunov so se zbrali nedavno na Dunaju, da se posvetujejo, kako bi mogli združeno delovati zoper kruto silo Madjarov. Hočejo prirediti več shodov. Naj jim bodo madjarski katoličani naklonjeni, in potem bode na Ogerskem moralo liberalcem odklenkati!

Vunanje države.

Rim. Pred nekaterimi dnevi se je avstrijski poslanik, grof Bevertera, mudil pri sv. očetu. Rekli so mu med drugim, da so letos prav zdravi.

Francosko. Posebni odsek obdeluje vladno predlogo o postopanju zoper anarhiste ali prekucuhe. — Dne 14. julija je na Francoskem narodni ali državni praznik. Letos je zaradi strahu pred anarhisti mnogo slovesnostij izostalo. Naj denar rajši dado revežem, katerih je tudi v tej državi dovolj!

Nemško. Državni zbor je sicer sprejel postavbo, da se smejo vrniti jezuiti, ali državni svet je ni hotel vsprejeti. Pri tem se je jasno videlo, da se socialisti ne bojé jezuitov, pač pa protestanti. Ti že vedó, zakaj. Misijonarjem redemptoristom je državni svet bil milosten.

Bolgarsko. Bivšega ministerskega predsednika Stambolova bi njegovi nasprotniki kaj radi dejali na tožno klop, pa mu ne morejo do živega. Torej ni tak hudobnež, kakor ga črnijo. — Bolgarski katoličani nameravajo osnovati društvo za izdajanje katoliških knjig in časopisov.

Srbsko. Ko je kralj bil v Carigradu, hotel je govoriti s sultanom zastran Srbov v Macedoniji, ali dr-